

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Efter Kommissionens opfattelse er de ungarske retsfor skrifter uforenelige med de forpligtelser, som Ungarn er pålagt i henhold til artikel 49 og artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet de åbenbart begrænser brugsretten over dyrkningsarealer uforholdsmæssigt.

Lovbestemt frakendelse af brugsretten udgør en begrænsning af den fri etableringsret, som er sikret ved artikel 49 TEUF, navnlig fordi dette bortfald af brugsretten forhindrer, at personer, som indtil da havde denne ret, etablerer driftssteder i Ungarn (eller opnår brugsret over dyrkningsarealer) med henblik på at udvikle deres virksomhed dér, og med deres selvstændige erhvervsvirksomhed bidrager til, at der skabes økonomiske og sociale forbindelser i EU, eller gør dette meget vanskeligt for dem. Efter Kommissionens opfattelse kan den lovbestemte frakendelse af brugsretten udgøre en hindring for etableringsfriheden eller afskrække personer fra at udøve denne.

De ungarske retsfor skrifter tilsidesætter ligeledes retten til fri udveksling af tjenesteydelser, eftersom de har den virkning, at personer, som ikke er ungarske statsborgere, hindres eller begrænses i at investere i fast ejendom, som er beliggende i Ungarn. Sådanne retsfor skrifter medfører en værdiforringelse af de eksisterende brugsrettigheder, hvilket ligeledes bevirker, at de frie kapitalbevægelser begrænses.

De ungarske retsfor skrifter medfører indirekte diskrimination, idet de foreskriver forskelsbehandling til skade for unionsborgere, som ikke er ungarske statsborgere.

Den ovennævnte begrænsning kan ikke begrundes, hverken i nogen af hensynene i traktaten eller i nogen af de andre hensyn, som den ungarske regering har påberåbt sig under sagen.

Navnlig kan den ungarske regerings argument om, at begrænsningen er nødvendig for at stoppe ulovligheder, ikke accepteres som begrundelse. Efter Kommissionens opfattelse kan det ikke antages, at der gælder en generel formodning om, at samtlige aftaler om brugsrettigheder over dyrkningsarealer i Ungarn, som er blevet indgået af udenlandske statsborgere, er ulovlige og ugyldige fra tidspunktet for deres oprettelse, hvilket ikke er blevet godtgjort i nogen konkret sag. Argumentet om, at hver og én af aftalerne om brugsrettigheder er ulovlige, idet der ikke foreligger den tilladelse til udenlandsk valuta, som er påkrævet i henhold til den lovgivning, som var gældende inden 2002, kan heller ikke tiltrædes.

Den begrænsning, som de ungarske retsfor skrifter indeholder, opfylder ikke proportionalitetskravet, idet den ikke er egnet til at nå de mål, der forfølges, og den går endvidere lang ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

De ungarske retsfor skrifter opfylder ikke retssikkerhedsprincippet eller princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, og de sikrer ikke passende erstatning til de personer, som har lidt skade ved frakendelsen eller begrænsningen af brugsrettighederne.

Efter Kommissionens opfattelse er de omtvistede ungarske retsfor skrifter i strid med den i chartrets artikel 17 sikrede ejendomsret. I visse tilfælde kan der gøres indgreb i ejendomsretten, selv om tilsidesættelsen ikke angår de tre adkomster til ejendommen (brugs- og nydelsesret, besiddelsesret og råderet).

Appel iværksat den 28. juni 2017 af Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard og Darren Neville til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 28. april 2017 i sag T-580/16, Azoulay m.fl. mod Europa-Parlamentet

(Sag C-390/17 P)

(2017/C 412/20)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard og Darren Neville (ved advokat M. Casado García-Hirschfeld)

Den anden part i appelsagen: Europa-Parlamentet

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Appellanterne gives medhold i de i første instans nedlagte påstande i forbindelse med sag T-580/16.
- Appellinstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne er af den opfattelse, at den appellerede dom er behæftet med adskillige retlige fejl og at de faktiske omstændigheder er gengivet forkert.

Retten har begået en retlig fejl og fordrejet de faktiske omstændigheder ved at forkaste en selvstændig og ensartet fortolkning af begrebet skoleudgifter i Unionens retsorden og ved at lade dette begreb afhænge af dets betydning i diverse uddannelsessystemer i en tjenstemands bopælsland, uden at tage højde for udgifternes karakter og børnenes interesser.

Ifølge Domstolens praksis følger det såvel af en ensartet anvendelse af EU-retten som af lighedsprincippet, at en bestemmelse i EU-retten, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dens betydning og rækkevidde, normalt skal undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Den Europæiske Union, som skal søges under hensyntagen til bestemmelsens kontekst og formålet med den pågældende ordning (dom af 15.10.2015, Axa Belgium, C-494/14, EU:C:2015:692).

Desuden er Rettens konklusion i den appellerede doms præmis 47 usammenhængende og tilsidesætter retspraksis vedrørende overensstemmelse mellem den forudgående administrative klage og søgsmålet.

Appellanterne har ligeledes gjort gældende, at Retten har tilsidesat begrundelsespligten ved ikke at tage stilling til tilsidesættelsen af ligebehandlingsprincippet og af artikel 22 i chartret om grundlæggende rettigheder, der imidlertid blev påberåbt for denne.

Følgelig er Retten ved sin alt for kortfattede undersøgelse af appellanternes tre adskilte klagepunkter ifølge appellanterne nået frem til konklusioner, som ikke er retligt eller faktisk begrundede.

Appel iværksat den 17. juli 2017 af Enercon GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 3. maj 2017 i sag T-36/16, Enercon mod EUIPO

(Sag C-433/17 P)

(2017/C 412/21)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Enercon GmbH (ved Rechtsanwalt R. Böhm og M. Silverleaf, QC)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og Gamesa Eólica, SL

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dommen afsagt af Retten i sag T-36/16 ophæves.
- Dommen afsagt af Retten i sag T-245/12 ophæves.
- Sagen hjemvises til EUIPO med anvisning om at følge afgørelsen vedtaget af Første Appellkammer i sag R-260/2011-1 og afvise Gamesas ugyldighedsbegæring vedrørende den omhandlede registrering.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.